

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัย ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาทักษะภาษาไทย เพื่ออาชีพเรื่องการพูดต่อที่ชุมชนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติกับการสอนแบบปกติ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปสาระสำคัญ อภิปรายผลและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติกับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการพูดต่อที่ชุมชนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติกับการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติกับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติสูงกว่าการสอนแบบปกติ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพูดต่อที่ชุมชนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติสูงกว่าการสอนแบบปกติ
3. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติมีระดับสูงกว่าการสอนแบบปกติ

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 โรงเรียนสายอาชีพศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 1 จำนวน 309 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 แผนกพาณิชยการมสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจและสาขางานการบัญชี โรงเรียนเทคนิคพาณิชยการลพบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 44 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากได้ กลุ่มทดลอง จำนวน 22 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 22 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ
2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบปกติ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชน
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดต่อที่ชุมชน
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พร้อมทั้งเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้ดำเนินการดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน ใช้แบบทดสอบวัดความรู้เรื่องการพูดต่อที่ชุมชน
2. ทำการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บทบาทสมมติและการสอนปกติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง เวลา 4 สัปดาห์
3. ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความรู้เรื่องการพูดต่อที่ชุมชน ชุดเดียวกับทดสอบก่อนเรียน
4. สังเกตพฤติกรรมนักเรียนระหว่างเรียน
5. สอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ
6. นำผลมาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผลทดลองสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ที่เรียนโดยรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติ สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการการพูดต่อที่ชุมชน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ที่เรียนโดยรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาทักษะภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ที่เรียนโดยรูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพเรื่องการพูดต่อที่ชุมชนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติกับการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

1. ความสามารถในการพูด ระหว่างรูปแบบการสอนแบบบทบาทสมมติของกลุ่มทดลอง กับรูปแบบการสอนแบบปกติของกลุ่มควบคุม โดยความสามารถในการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการจัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติช่วยให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติจริง และได้สัมผัสกับประสบการณ์ตรง ส่งผลผลให้ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนที่จัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมตินั้น สูงกว่าการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ นอกจากนี้การเตรียมการสอน ผู้สอนได้กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจนและสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติเพื่อสนองวัตถุประสงค์ ในการเริ่มบทเรียน ผู้สอนได้กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนโดยโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตามหรือชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดงและช่วยคิดแก้ปัญหา เวลาการเลือกผู้แสดงได้เลือกสอดคล้องกับจุดหมายของการแสดง และให้เวลานักศึกษาในการเตรียมการแสดงโดยอาจฝึกซ้อมบ้างตามความจำเป็น ทั้งนี้การแสดง มีการจัดฉากง่าย ๆ ดูสวยงาม เมื่อพร้อมก็ให้เริ่มการแสดงและสังเกตการแสดงอย่างใกล้ชิด และนอกจากนี้ยังมีการวิเคราะห์ อภิปรายผลการแสดงซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ชัดเจนตามจุดประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ สุมณทิพย์ (2547, หน้า 359-360) ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมณทิพย์ ประดิษฐ์ (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะ

การฟัง และพูดภาษาอังกฤษ สำหรับการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การพูดภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ร้อยละ 70/70 และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิล พังสะอาด (2542, หน้า 45) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติและการใช้แม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังตะเคียนวิทยา อำเภอภินทรบุรี จังหวัดปราจีนบุรี. พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ และสอดคล้องกับ อำไพ บุญสร้าง (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการฝึกการถอดความที่มีต่อความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า การสอนโดยการฝึกถอดความส่งผลให้ความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนตามคู่มือ และสอดคล้องกับไดแอน เทเลอร์ (Diann Taylor, 1997, p. 31) ที่ได้ศึกษาเรื่องการใช้นวัตกรรมในการเรียนการสอนโดยใช้ระบบสื่อประสมเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชุมชน ผลปรากฏว่า นวัตกรรมในการเรียนการสอนโดยใช้ระบบสื่อประสมเป็นนวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพในการลดความวิตกกังวลในการพูดในที่ชุมชน และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ซิกเลอร์และออกเคย์ (Siglier & Ockey, 1998, p. 68) ได้ศึกษาการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการสอนที่เห็นความสำคัญของการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลจากการศึกษาพบว่า การเรียนโดยใช้เทคนิคกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่น ผู้เรียนสามารถคิดแนวทางในการสื่อสารที่เหมาะสมกับความสนใจของตนและช่วยครูในการควบคุมและกำหนดทิศทางบทเรียนได้ นอกจากนี้ครูยังสามารถตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียน และได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วย และในกิจกรรมการเรียนนั้นผู้เรียนได้สร้างสรรค์สถานการณ์สื่อสารที่มีความหมาย มีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถในสถานการณ์ที่แท้จริง สามารถสร้างองค์ความรู้ คำศัพท์ ได้เรียนรู้ และยังสามารถเอาชนะอุปสรรคที่ขัดขวางการเรียนรู้ภาษาและตอบสนองความต้องการอย่างแท้จริง ดังนั้นผู้เรียนส่วนใหญ่จึงมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษในบริบทที่พวกเขามีประสบการณ์ เปลี่ยนมุมมองแนวคิดจากประสบการณ์ที่เรียนและประสบการณ์ความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่อง การพูดต่อที่ชุมชน ระหว่างรูปแบบการสอนแบบบทบาทสมมติของกลุ่มทดลองกับรูปแบบการสอนแบบปกติของกลุ่มควบคุม โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นผลมาจากการจัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมตินั้นได้ ช่วยให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติจริง ได้สัมผัสกับประสบการณ์ตรง และเกิดความคงทนในการเรียนรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนและความรู้ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมตินั้น สูงกว่าการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ ซึ่งสอดคล้องปรัชญา อภากุล

(2542, หน้า 77) กล่าวว่า การประเมินผลการพูดแต่ละครั้งจำเป็นต้องมีหลักการหรือมาตรฐานในการวัดและประเมินผล 4 ข้อดังนี้ 1) ผลที่ได้รับจากการพูด เป็นการประเมินผลการพูดโดยพิจารณาจากผลที่ได้รับหรือผลที่เกิดขึ้น โดยยึดหลักว่าถ้าผู้พูดสามารถพูดให้บรรลุผลสมตามกับผู้พูดตั้งใจไว้ ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ถือว่าการพูดนั้นมีประสิทธิภาพ 2) หลักของความจริง เป็นการประเมินผลการพูดโดยพิจารณาว่าการพูดนั้นมีความชัดเจนหรือแสดงความจริงมากน้อยเพียงใด 3) หลักจริยธรรมในการพูด เป็นการประเมินผลการพูดโดยพิจารณาว่าผู้พูดเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือเพียงใด และ 4) ศิลปะในการพูด เป็นการประเมินผลการพูดโดยพิจารณาในแง่คุณค่าทางศิลปะ ในการนำเสนอเนื้อหาสาระหรือการที่ผู้พูดสามารถใช้ศิลปะในการพูดอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด และสอดคล้องกับวารุณี สุภบัณฑิต (2530) ได้ทดลองการใช้นิทานบทสมมุติในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติกับวิธีสอนปกติ ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนปกติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับรจนา ชัยมีเขียว (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจต่อวิธีสอนการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยการอภิปรายกลุ่มย่อย การแสดงบทบาทสมมุติ และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการอภิปรายกลุ่มย่อย การแสดงบทบาทสมมุติ และการเรียนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ กาญจนาพร รสโหมด (2538) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาพูดในชั้นเรียนของครูในโรงเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาพูดในชั้นเรียนของครูในด้านความถูกต้องชัดเจนของการออกเสียง ด้านการใช้คำ ด้านคำพูดทางวิชาการ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านความถูกต้องชัดเจนของเสียงพยางค์ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การออกเสียง "ร" ไม่ถูกต้อง และพยางค์ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การใช้คำสุภาพ และพยางค์ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การใช้คำไม่เหมาะสม 3) ด้านคำพูดทางวิชาการ พยางค์ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การพูดเกี่ยวกับการประเมินค่า 4) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พยางค์ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การพูดชมเชย และพยางค์ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดคือ การพูดยอมรับความรู้สึกของนักเรียน และสอดคล้องกับศิริพร ป้องกงลาด (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ และเกม กับวิธีสอนแบบปกติในการสอนทักษะพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการเรียน

3. ความพึงพอใจต่อวิชาภาษาไทย ระหว่างรูปแบบการสอนแบบบทบาทสมมุติของกลุ่มทดลองกับรูปแบบการสอนแบบปกติของกลุ่มควบคุม โดยความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่ม

ทดลอง สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการวิจัยจะพบว่าการจัดการเรียนการสอนที่ใช้บทบาทสมมติทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิชาภาษาไทยมากกว่าการสอนแบบปกติ ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ ส่งผลให้ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติสูงกว่า ซึ่งสอดคล้องกับวัฒนา เพ็ชรวงศ์ (2543, หน้า 19) ได้ให้ความหมายว่าความพึงพอใจ เป็นความรู้สึก หรือทัศนคติทางด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันขึ้นกับค่านิยมและประสบการณ์ที่ได้รับ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณี ศุภบัณฑิต (2530, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ สำหรับการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า เจตคติของนักเรียนที่เรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยว อยู่ในระดับดีมาก และยังสอดคล้องกับ เซียวโฮ โฮแซง (Xiao Haozhang, 1997, p.76) ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและการแลกเปลี่ยนข้อมูลช่วยในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อฝึกทักษะการฟัง การพูดของผู้เรียน ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเป็นธรรมชาติมากขึ้นโดยการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้เทคนิคกิจกรรมบทบาทสมมติที่เน้นความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว และการปฏิสัมพันธ์ที่มีความหมายผู้เรียนมีโอกาสริเริ่มการสื่อสารด้วยความคิดของตนเอง ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้เกิดการใช้ภาษาอย่างแท้จริง ขณะเดียวกันครูก็ได้รับข้อมูลย้อนกลับและสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ทันที สรุปได้ว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคที่สามารถพัฒนาทักษะฟัง พูดภาษาอังกฤษและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และสอดคล้องกับ คอร์ทนีย์ (Courtney, 2001, p.62) ได้ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการเรียนการสอนของวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการสนทนาและการอภิปรายว่า คณะอังกฤษธุรกิจมหาวิทยาลัยอีสต์แฮมป์ไชร์ โดยได้สำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนและกิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียนผลการสำรวจพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียน โดยกิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ มีอิสระในการพูด มีบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลายและมีโอกาสได้ฝึกพูดในสถานการณ์ต่างๆ นักศึกษามีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันและรู้จักคิดอย่างสร้างสรรค์และการมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษามีการพัฒนาการและเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรเน้นให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของพฤติกรรมการใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูดด้วย

1.2 ควรแนะนำให้ศึกษานันทกถ้อยคำ สำนวนโวหาร ที่พบขณะฝึกการพูด

1.3 ควรให้ข้อมูลป้อนกลับในเรื่องพฤติกรรมการใช้ภาษา และท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสม และที่ควรแก้ไขหลังจากที่นักศึกษาแสดงการพูดจบ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ภาษาและท่าทางประกอบการพูด

2.2 ควรศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมที่จะนำมาใช้ฝึกทักษะการใช้ภาษาและท่าทางประกอบการพูดภาษาไทยให้แก่นักศึกษา